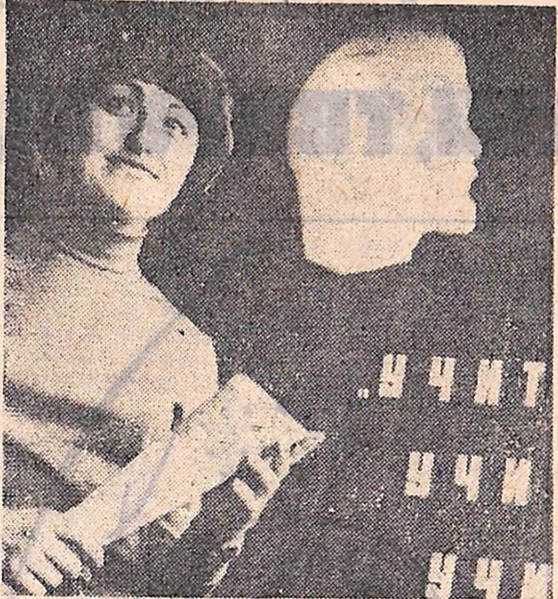


Кіровоградська обласна організація комсомолу

МОНТОРЬНИЙ ЕКЗЕМПЛЯР

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАІН, ЄДНАЙТЕСЯ!



Четвертокурсниця Кіровоградського педінституту Тетяна МІЗІН — Ленінський стипендіат.

# Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р. • Середа, 7 жовтня 1981 року • № 121 (3005) • Ціна 2 коп.

## Вчимося, щоб знати, вміти, творити, рідній Вітчизні щастя нести



ТРУДОВОГО ПОЛКУ!



Дмитро ПАЛАДИН і Павло СЕРГЕНКО — правобережні сільськогосподарського виробництва.



В лабораторії селекційно-дендрологічної станції «Веселі Бойківщина».

Валентина ДРОБНОВА — заслужена артистка УРСР. Фото В. ГРИБА.

Сьогодні—

День

Конституції

СРСР



## ЦЕЙ ДЕШЕВИЙ НАЙДОРОЖЧИЙ ХЛІБ



МИ МУСИМО ВІДДАЧИТИ ДЕРЖАВІ ЧЕСНОЮ І САМОВІДДАНОЮ ПРАЦЕЮ ЗА ВСЕ ТЕ, ЩО ВОНА ДАЄ УСІМ НАМ...

Йому справді важко скласти ціну. Бо хліб — це і труд звитяжний, і радість, і символ. Символ достатку, безмарного сьогодення. З якою любов'ю написані книга Л. І. Брежнєва «Цілина», статті О. В. Гіталова «Дума про хліб» і В. М. Ремесла «Хліб і совість!» Головні їх герої — люди, поле притягання яких — хліб. Видатний партійний і державний діяч, знатний механізатор, творець всесвітньовідомих сортів пшениці... Ці люди знають справжню ціну хліба. Чи знаю її я? Напевно, бо не один уже світлою зустріч у полі, плекаючи рясний урожай, бо саме слово «хліб» у моїй свідомості асоціюється швидше з голімким степом, аніж з паляницею за 26 копійок. Я горджуся тим, що наша країна — єдина в світі,

де такий дешевий хліб, де його вдосталь. Держава багата для неї, молодим. Ниву і техніку, добрива й можливість вільно, радісно працювати. Я закінчив СПТУ, служив у рядах Радянської Армії. Повернувшись у рідну Покотилівку, пішов працювати механізатором. Щоразу я робив вибір, який вважав єдино вірним. Бо ж думав насамперед про те, де найбільшу користь зможу принести суспільству. Так мене вчили в сім'ї, так виховували в школі. Я горджуся, що пройнявся цим глибоким почуттям відповідальності перед людьми. Не вбачаю нічого особливого в тому, що нинішніх жнивець, намолотивши 2813 центнерів зерна, я вийшов переможцем змагання у своєму господарстві. Безперечно, приємно було одержати Почесну

грамоту правління і парткому колгоспу, побачити свій портрет серед передовиків. Але це визнання моїх перших трудових досягнень багато до чого зобов'язує. Я попросився на бурякозбиральний комбайн КС-6. І хоч незнайомий був мені цей агрегат, швидко опанував його. Тепер уже виконую норму. Думаю порівнятися з нашими передовиками. Потім знову їду на трактор. Буду орати, готувати лан під майбутній урожай. Я мушу віддати державі чесною, самовідданою працею за все те, що вона дає мені, усім нам. Я повинен дати вдосталь їй цього найдорожчого дешевого хліба. М. ГУДЗЕНКО, механізатор колгоспу імені Горького. Новоархангельський район.

ЗІ КОМСОМЛЬСЬКОЮ ПУТІВКОЮ

Недавно випускником Олександрійського технічного № 3 урочисто вручили комсомольські путівки на підприємства міського відділу робітничого постачання. Директор ТУ-3 Г. О. Марушук привітав молодь з успішним закінченням навчання, початком трудової біографії. Молоді робітники, які працюватимуть у сфері обслуговування, одержали трудові книжки, наказ наставників не осоромити робітничої честі. О. ЄРЛІК, студентка факультету журналістики Київського університету.

ПУЛЬС П'ЯТИРІЧКИ

РИТМІЧНО, БЕЗ ПРОСТОЇВ

Рапо виїжджає на бурякові лани комсомольсько-молодіжний збирально-транспортний загін Олександра Захаровича Бурдєльського з колгоспу «Зоря комунізму» Гайворонського району. Перед роботою механізатори перевіряють окремі вузли, механізми агрегатів. Ретельний догляд за технікою став запорукою того, що загін працює ритмічно, без простоїв. На його рахунок вже більше 200 гектарів звільнених площ, щоденний виробіток становить 10—12 гектарів замість 6 за нормою. Микола Невотрибний відразу після школи прийшов у тракторну, нині він працює разом з О. Бурдєльським на РКС-6. На гичкозбиральному агрегаті трудиться комсомолец Олександр Мищенко. БМ-6А не простоює в загані, бо ритмічну доставку гички у силосні траншеї забезпечує комсомолец Олександр Прач.

О. УСАТЮК, завідувач відділом комсомольських організацій Гайворонського району ЛКСМУ.



# Вчимося, щоб знати, вміти, творити,



СЛОВО ЗА ТОБОЮ, КОМІТЕТ!

Фото В. ГРИБА.

## Д О В І Р ' Я

Одного разу я був свідком досить палкої суперечки підлітків про права і обов'язки членів ВЛКСМ. І хоч не думав втручатися у мимоволі підслухану суперечку, не витримав, підійшов до гурту.

— А от я, молодий механізатор, вирішую важливі політичні питання. І від мене великою мірою залежить, якою буде політична партія на цьому чи іншому етапі.

— Як це? — запитав хтось із хлопців.

Розповів їм, як сбирався депутатом сільської Ради народних депутатів, які обов'язки маю тепер як депутат районної Ради. Згадав про свій виступ на зборах механізаторів, коли обговорювався проект «Основних напрямків економічного і соціального розвитку на 1981—1985 роки і на період до 1990 року». Говорив тоді про економію і бережливість пального, машин, часу. Про те, словом, що найбільше хвилювало мене. Механізатори тоді позитивно схвалили ряди проєкту, у яких йшлося про це.

— І от тепер економія і бережливість стала одним з основних завдань економічної політики нашої партії. Бо така наша воля, робітників і колгоспників, — сказав своїм молодшим друзям.

### 3 ПОШТИ ЦИХ ДНІВ



Професійні спілки, Всесоюзна Ленінська Комуністична Спілка Молоді, кооперативні та інші громадські організації відповідно до своїх статутних завдань беруть участь в управлінні державними і громадськими справами, у вирішенні політичних, господарських, і соціально-культурних питань.

(Конституція СРСР, стаття 7).

Я ж безмежно горджуся, що мені, молодому механізаторові, доручено вирішувати не тільки господарські, а й важливі політичні питання, брати участь в управлінні державними і громадськими справами.

**М. МИХНЬОВ,**  
тракторист колгоспу «Мир»,  
Новоукраїнський район.

Незмінно зростає авторитет членів ВЛКСМ нашого колгоспу. Вони очолюють відповідальні ділянки ви-

робництва, вирішують найважливіші господарські питання.

Усю техніку господарства довірили молодому спеціалісту комсомольцеві Олександр Кисельову — він працює головним інженером. Його слово завжди вирішальне на засіданні правління, коли мова йде про використання техніки. Авторитетне слово і для механізаторів.

Перший відділок колгоспу очолює Микола Гавриленко, агроном-масинником працює Віктор Бушув.

Дванадцять юнаків входять до складу комсомольсько-молодіжної бригади водіїв. І всі вочі сміливо суперничають з досвідченими шоферами за першість у змаганні. Як з різними радять з Анатолієм Фіцайлом, Анатолієм Лейбенком і Миколою Будником наші ветерани.

Я стала заступником голови правління по роботі з молоддю; членом правління колгоспу обрано комсомольців Миколу Будника і Галину Мардаш.

Це, безперечно, зміцнює авторитет наших спілчан, надає комсомольській організації колгоспу ваги, впевненості в своїх силах.

**Т. СМІТЕНКО,**  
секретар комітету комсомолу колгоспу імені Мічуріна,  
Устимівський район.

### 3 АКІНЧИВШИ ШКОЛУ,

Люда Яворська прийшла до нас на завод. У цеху завершального складання друкарських машин, де запроюювали її працювати, довго стояла, зачудована безперервним потоком «Ятракел», які народжувалися у неї на очах і сходили з конвейєра.

Слідуючи за виривними рухами слюсарів-складальників, засумнівалася: «Чи ж зможу?» І розгублено озирнулася. Майстер Любова Сергіївна Горбенко, зрозумівши настрій дівчини, заспокоїла:

— Зможеш. Відповідальні завершальні операції складання доручають жінкам. Бачиш, майже всі, хто на конвейєрі працює, — твої ровесниці. Я теж починала ученицею.

І Люда змогла. Швидко освоїла дев'ять операцій, стала працювати самостійно. А коли зайшла мова про те, що роботу в цеху часто стримує «вузька спеціалізація» робітниць, першою висловила бажання оволодіти суміжними операціями.

За три роки Люда стала кваліфікованою робітницею, активною громадською діячкою. На комсомольських



верто казачи, я й не сподівалася від них такого філософського осмислення кожного явища, кожного прикладу, і радів за них.

А на підсумковому занятті, коли ми аналізували свою роботу, мої слухачі раптом поцікавилися: «А що дав початковий рік нам як пропагандистові?»

— Я вчився з вами, учився у вас, — відповів. І це була правда. Я працюю начальником цеху. Пропагандистська робота допомогла мені у щоденній практиці, дала змогу зрозуміти характер колективу, проникнути у внутрішній світ гурткавців.

Готуючись до заняття, я вивчив деякі прогалини у своїй теоретичній підготовці, хоч і маю велику освіту. Щоб ліквідувати їх, багато читав додаткової літератури, серйозно займався самоосвітою. Адже пропагандист — це вчитель і виконавець. Щоб ефективно виконувати свої обов'язки, він повинен багато знати сам. Скажимо як: «Він живий — він учиться».

У особистому творчому плані на початковий навчальний рік я знову значно міцніше відчув самосвітлі. Отже, засвоюючи курс «Конституція розширеного соціалізму», вчитимується не тільки слухачі, а й я.

**В. ЗАБОТКІН,**  
пропагандист головного підприємства виробничого об'єднання «Друкарш».

## ПОРУЧ З ГЕРОЕМ



У нашому комсомольському молодіжному колективі — тридцять чоловік. І серед них — Михайло Громовий, учасник підпільної комсомольської організації «Спартак», керівник однієї з бойових груп, яка діяла в роки Великої Вітчизняної війни у Голванівському районі. Зароблені ним 1337 карбованців перераховано у Фонд миру. Ми намагаємося працювати так, щоб не осоромити честі полеглих.

Держава дала нам все: груповий знання, цікаву роботу. Кожен член КМК має високу кваліфікацію, може підвищувати освітній рівень у вузі. Тож кожен із нас трудиться з найбільшою відданістю.

Працюємо ми в машинному цеху Знаменського локомотивного депо. Перевіряємо і ремонтуємо устаткування електровозів. Саме від нас залежить їхня безаварійна робота. Із своїх обов'язками ми справляємося. Комсомольсько-молодіжний колектив, яким керує Віктор Володимирович Осганов, постійно займає перші місця в соціалістичному змаганні КМК залізничників. В серпні він домігся найвищої продуктивності праці. Ми уступили пошкодження електровозах. У роботі особля відзначились комсомольці Юрій Цинчокін та Олександр Улянич. Взятих темпів не збавляємо й нині. Доказ цього — друге місце в соціалістичному змаганні за підсумком третього кварталу серед КМК залізничників. Як правило, щодення виробіток кожного робітника становить 110—120 процентів плюс висока якість роботи.

**А. ЛЕБІДЬ,**  
групкомсорг КМК машинного цеху Знаменського локомотивного депо.

### ТОВАРИШ ДЕПУТАТ

Був Новий рік. Заметів цілу ніч билася в замерзлу шибку... Наранок вітер утих, але сніг не переставав.

— Гарно як! — щецетала дочка Маринка, коли всією сім'єю йшли в гості до заспаному снігом гурту...

Майстер з'явився у кімнаті вулиці несподівано.

— Чуєш, Петре! Маємо роботу. Десь на лінії «коротке». А завтра ж — робочий день у всіх...

Іх було всього троє — він, майстер Кініс та інженер Бойко. Розділили лінію — це приблизно 5 кілометрів кабелів — на три ділянки. Обійшли раз,

другий. Ніяких слідів аварії. Вирішили обійти ще раз. Знову безрезультатно. Аж надвечір, коли потеплішало і сніг підтанув, вдалося виявити пошкодження.

Засідання адмінкомісії Заваллівської селищної Ради народних депутатів. Головує Петро Сич — молодий, енергійний чоловік. Розглядається справа про порушення правил залудови селища громадянином Н. Зважуються всі «за» і «проти». За П. Сичем — вирішальне слово. Виноситься справедливе і безкомпромисне рішення... Молодий комуніст Петро Сич — член партбюро, го-

лова депутатської групи електромеханічного цеху графітного комбінату, кандидат у члени райкому Компартії України. Людина, якій доручають багато. І від якої багато вимагають.

Чи буває важко?

— Звичайно, — відповідає він. — Особливо коли щось не ладиться. Але ніколи не падаю духом, бо завжди маю надію на наших людей, заради яких, власне, й працюю. Як ось уже втретє виявили мені велике довіря. обравши депутатом.

Слово і діло — вони ніколи у нього не розходяться. Звідси — і повага колег, і їхня допомога в успішному доброму починанні.

## Спитай самого себе

Є ще одне — велика вимогливість до самого себе.

— Не уявляю, — зізнається П. Сич, — як би я міг говорити людям високо і правильно слова, коли б вони не стали моїми принципами, законом мого повсякденного життя...

3. —

Позаду лишилося дитинство. Рідна школа. Навчання у професійно-технічному училищі, робота на Сальківському цукрокомбінаті. Служба в армії — звідти він повернувся кандидатом у члени КПРС. Кандидатський стаж проходив на графітному комбінаті. Починав електромонтером третього

розряду. Тепер має вже п'ятий, хоче добитися шостого.

Досконалість у роботі — ось його мета, закон трудових буднів.

— Петре, який момент свого життя ти вважаєш найважливішим для себе? — запитую молодого депутата

— З особливим хвилюванням згадую дні, проведені в Києві на ХХІІ з'їзді комсомолу України. Тоді я, делегат цього з'їзду, познайомився з Олександром Васильовичем Гігаловим, двічі Героєм Соціалістичної Праці. Це людина, закохана у хліборобський труд, у рідну землю. Відтоді вчуся у нього ставлення до життя і до роботи...

**П. СЕЛЕЦЬКИЙ,**  
Гайворонський район.



# Рідній Вітчизні щастя нести

Тема Всесоюзних комсомольських зборів, що нині проходять у всіх шкільних комсомольських організаціях, — «Вчитися, щоб знати, вміти, творити і боротися». Ось кілька моментів із них.



## Вчитися, щоб боротися

Від того, як ми навчаємося, залежить наше майбутнє. Адже країні потрібні не тільки висококваліфіковані умілі спеціалісти, а й політично грамотні, ідейно переконані, ерудовані люди. Вчитися, щоб боротися, щоб змозги у будь-яку хвилину дати рішучу відсіч тим, хто зазіхає на наш мир, спокій, щастя.

І до цього ми повинні готуватися вже тепер. Шкільний клуб політінформаторів якраз і став добрим помічником і порадиником в розширенні нашого кругозору і в пошуках відповідей на багато запитань.

У мене є пропозиція відродити хорошу традицію клубу — проводити політінформації не тільки в школі, а й на підшефному підприємстві, в колгоспі, громадській організації. Користь від цього очевидна: наші старші товариші глибше і конкретніше пояснять нам те, чого ми не зрозуміли, проілюструють деякі питання на прикладах зі своєї роботи.

**Ю. КОСТЕНКО,**  
учень 10 «Б» класу Мажисівської середньої школи № 3, член комітету комсомолу.

## Коллективна зацікавленість

... Протягом навчального року вчитися на «добре» і «відмінно». Це — витяг із рішення загальношкільних комсомольських зборів, на яких велася серйозна розмова про найважливіше і найголовніше завдання кожного учня-комсомольця — вчитися, оволодівати основами наук. Тому свої висугупи секретар комітету комсомолу школи Л. Торохтій та інші хлопці й дівчата не випадково починали з промови В. І. Леніна на III з'їзді РКСМ, де було накреслено програму загальної освіти. Це завдання не знімається з порядку денного й сьогодні.

Нині школа дає ґрунтовні знання, які так необхідні і майбутньому студенту, і колгоспному механізатору, винайнику. Але, на жаль, у нашій комсомольській організації не всі старшокласники оволодівають ними сповна. І вина в цьому не тільки відстаючих, а й кожного з нас. Скільки в десятиріччя учнів, і в кожного неоднакові здібності. Одним легше дається, скажімо, хімія, література, іншим — математика, біологія. Тому без класних консультантів тут не обійтись. Це один бік питання. Є й інший, не менш важливий: а класі має запанувати атмосфера колективної зацікавленості в оволодінні міцними знаннями.

**Ю. МАНЗАР,**  
член комітету комсомолу Підвисоцької середньої школи Новоархангельського району.

1.

**ДИВНА,** дуже дивна звичка у старого комбайнера Степанюка. Ввечері перед сном кладе під подушку великий кишеньковий годинник і доваго, ніби хлопчисько, прислухається до його цокання...

Взагалі, мабуть, усе людське життя змережується із зустрічей — найбільше з людьми, а ще із сонцем та вітром, з весною і літом, зимою і осінню, зорями й полем, із садами й річками, птахами й звірами... Одні з тих зустрічей вкарбовуються в серце, у пам'ять навічно, і їх не забудеш ніколи, вони зринають у спогадах, повних радості чи смутку, в дивних снах, а інші, миттєві, не залишають ніякого сліду, тануть у пгні роки, у небутті, ніби хмарки у високому голубому небі, ніби краплини води у бистрих потоках...

Проте тих двох, майже миттєвих зустрічей, Петру Васильовичу Степанюку не забути ніколи.

У травні 1940 року він, невисокий чорнявий хлопчина з дупким кучерявим чубчиком, закінчив восьмий клас. У липні його, відмінника навчання, послали в піонерський габір.

То була перша подорож з рідного села в зовсім недалекий край, у роздолля дзвінких степів до села Кам'янки, де, як загадковий острів, шумів гудів могутніми дубами ліс. Під лісом звивалася, хозапась у високих густих очеретах тиха ласкава річка Вись. Вона позолі, мов знехота, прямувала до села Скалевого, до своєї матері Синюхи. Там впадав з півночі і стрімкий Гікч.

У таборі було весело, цікаво — ігри, вечірні багаття, пісні... А все-таки Петрусь чекав того дня, коли повернеться в рідну Мар'янівку.

На початку серпня він, засмаглий і дужий, переступив поріг рідної хатини. Мати укітчала стіни вишитими рушниками, до ліжку за давнім сільським звичаєм устелила запашною луговою травою, ланпачим татарським зіллям.

Мати аж засміялася: пішош хлопчиком, а повернувся вже ларубком. Сімдесятилітній дід по-жартував:

— Його, Насте, женити пора!

А батько весь липень жингував. І того ж саміського дня приїхав у село. Комбайн, синій красень, ніби вплив з поля, з-за переліску. Над містом червонів прапорець. І трактор, і комбайн (самохідних тоді ще не знали) зупинились на майдані, коло високих запорошених тополь, біля будинку правління колгоспу.

Із синього неба на мліючу від спеки землю щедро лило проміння сонця.

Звідусіль поспішали на мітинг люди. Дівчата одягли Василю Степанюку вінок із пшеничного колосся. А секретар райкомунітету вручив комуністоті Степанюку за перемогу на збиранні хліба грамоту і дарунок — кишеньковий годинник...

Вдома батько — ще замашений, у пилюці, одні очі блищать, — подав матері грамоту:

— Почели, Насте, на стіні. Під портретом Леніна і теж у найкращий рушник...

А тоді до Петруся:

— Тобі ж, синку, дарую годинник!

Годинник! Другого Московського заводу, годинник, що його потім жартома, любовно називали «цибулиною». У блискучому обідку, опуклий, він з батьковою шарубкою долоні перекочував на молоду синову і забуцавав, заграє у промінні, як сонце.

У Петруся тремтіла рука, він не міг відірвати від годинника погляду. На дихаючи, звіз на батькові очі. Батько мовив:

— Носи, синочку, бережи його. У ньому — й моє

і кризь качиний пух, кризь наволочку в зелений горошок чує не цокіт, а пісню...

А що спершу таорилось на вулиці, біля річки, на майдані, в школі Петруся оточували хлопці, дівчата з єдиним проханням:

— Покажи!

Ставали у коло і не зводили поглядів із секундної стрілки, що все бігла бігла вперед. І яка щаслива, до самісіньких вух з'являлася усмішка у веснянкуватого малюка, коли Петрусь притуляв йому до вуха «цибулину» і пугав:

— Що там?

— Іде! Цоккає!

Йшош, цоккає!

## ХАРАКТЕР — РАДЯНСЬКИЙ



## ● Майже бувальщина

серце, мої тривоги, думи, радість, і пшеничне зерно. Бережи й ти час. Тепер у навчання, а там і в праці. Може, й зі мною в полі...

Батько... Як поволі писав він заяву у партію. Старанно виводив кожну букву, кожне слово, неначе вивіряв ними своє життя, свою працю, свої вчинки... Знали його в селі, у районі як людину, що жила одним — творити добро на землі.

Над усе Засиль Степанюк дорожив часом. Піднімався до роботи на світанні, а повертався, як загорялась вечірня зоря...

У них на стіні висіли «ходики» — на прямокутній дошці — круг, годинникова й хвилинна стрілки, над кругом — малюнок — ялинковий лісок, м'язтник, на ланцюжку — важок.

Виходить батько — глале на «ходики», прийде — теж подивиться. Він збирався купити собі кишеньковий годинник, та завжди гроші були потрібні на щось необхідніше: на пальто, на взуття, на костюмчик Петрусеві, на те, щоб купити околоту й перекрити дах на хатині...

Несподівано його мрія здійснилася, у райкомі партії неначе вгадали її. Вручили подарунок за те, що знав ціну часові, що беріг його.

А він свою мрію, своєю нагороду — синозі...

Петрусь дорожив тим батьківським подарунком. Носив у бічній кишені піджачка, там билась його серце й годинник. Вночі ж він клав його під подушку

Ніби на крилах ніс Петруся у незадані дороги, у життя, через снігошу та морозну зиму сорокового року у бурхливу квітучу весну сорок першого.

У травні за плечима Петруся залишилася й дев'ятий клас. Оцінка з усіх предметів відмінна, дисципліна зразкова. У школі Петруся прийняли в комсомол. На початку липня його мали покласти в райком. Там здійснилася б ще одна його мрія — вручили б комсомольський квиток...

За селом копошилась буйна пшениця. Батько мав її збирати, а син уперше і, може, тоді і перший став би помічником комбайнера. Районна газета навіть нарис надрукувала (про те, як готувалися до життя батько й син, бо тоді й сля «сімейний екіпаж» не було в ужитку)...

Петрусь переймався батьковими турботами, в його грудях виривали і гордість, і радість — хорше ж отак вести комбайн у пшеничній полі, у далекі безкраї... Всюди гуляють гелюкрилі вітри, з небес летять чаріана пісня жайворонка. А там он збирають колоски дізчата, і серед них он зупиняється Марія, прикладе руку дашком до чола. Впізнала, засміялась, щось гугає, та хіба за гуркотом моторів двох машин почувеш?...

Дідусь радіз мабуть більше за онука. Передає йому давню народну мудрість — пшениця два тижні квітє, два половіє, два

вистигає, а годі, анучку, за серп і носу!

— Діду, дідусю, які тепер серп і коса!

— Ой, а я й забув...

Дідусь як умів передавав онукові любов до хліба. Бо сам він скуштував і моторжаникіз із серцевини соняшникового стебла, і гіркого ячного хліба, і черствих кукурудзяників.

Пшениця поволі-поволі із зеленої перетворювалася у бронзову, поволі-поволі схло на сонці й вітрак виповнене зернами важке колосся.

Петрусь щодня ходив у поле, приносив дідусеві колоска. Дідусь аж світлів:

— Колись же, анучку, як дасть десятина сто пудів, то буде диво з дива. А ця дасть і триста пудів. Ходя я, Петрусю, з гострою косою по наймах і біля Адеву, і по Херсонщині, і за Миколаєвим, і за Синюхою, бував усюди, а такого врожаю не бачив. Попрошу бригадира, хай повезе мене хоч раз побачити, як ти почнеш жнивувати...

Годинник виміряв час до початку липня, до жнив, а червень не поспішав, дарував землі зливи і громи...

Годинник відміряв час до першої чистої, незайманої, як слюза, як подих ранкового вітру, л-обозі...

Вечорами Петрусь вирушав на майдан, де електричними вогнями сяяв клуб. Любив пограти у шахи, любив дивитися кінокартини, приносив додому книжки з бібліотеки, щоб у вільні години припаси до роману «Як гартувалася сталь», до «Овода» або помчати у біз червоними вершинами біля степозолі Кампаніаки...

І часто в надречер'ї зупинявся біля кучеряого клена, де пливли у вальсах молоді пари. І поруч нього стояла Марія з паралельного дев'ятого класу, посилала йому бентежні, мов зорі, як шелест зеленого листя, загадкою погляди...

Марія, Маріула, з тієї частини села, що й досі звеється Бесарабікою. Дазним-дазно, ще 1752 року гут поселились вихідці з Молдавії і зберегли свою мову і свої звичаї, розмалювали хатини, як писанки, садили волоські горіхи, виноград. І чомусь там Петрусеві все здавалося чарівнішим, поетичнішим, кращим, як на селі, ему кутку. Може, тому, що там у хатині, обсадженої розлогими горіхами, жила Маріула...

Вона горнулася до нього, вона перша сказала йому:

— Ходімо, Петрусю, потанцюємо й ми!

— Не вмію, Марійко! Слуху не маю. Ведмідь мені на вухо наступив. Сміятимуться всі.

— Я гебе назчу, Петрусю!

Не навчила. Не довзлось!

22 червня над Мар'янікою пронеслися літаки з павучими хрестами. Сіснули на яблуневі сади, на виноградники Бесарабіки бомби. Там, де стояла хатина Марії, зачорніла аж до самої води вирва. І над нею, над згарішом скилились, мов підтяті почорнілі вслоські горіхи.

На другий день Марію її матір та батька понесли у трунах, оббитих червоним, на кладовище.

(Далі буде).

## ДВА СВІТИ — ДВА СПОСОБИ ЖИТТЯ

### Готуються

### юні борці

ЛОНДОН. Рішення розгорнути масову кампанію по широкому залученню в свої ряди англійських юнаків і дівчат прийняла Комуністична спілка молоді Великобританії. У рамках кампанії, яка проводиться під лозунгами боротьби за мир, проти гонки озброєнь і антинатродної економічної політики уряду консерваторів, відбудуться мітинги й мішфестації, буде збільшено розповсюдження органів комуністичної преси. Комуністична спілка молоді Великобританії, заявивши її генеральний секретар Н. Темпл, може і повинна стати більш ефективною силою в боротьбі за права молодого покоління країни.

### Міжнародний

### семинар

ЗАХІДНИЙ БЕРЛІН. Тут проходить міжнародний семінар молодіжних органів преси під девізом «Молоді журналісти — за мир і розрядку». В семінарі, який проводиться з ініціативи Всесвітньої федерації демократичної молоді, беруть участь понад 25 делегатів прогресивної молоді з Європи, Америки, Азії і Африки. В ході роботи семінару будуть обговорені проблеми боротьби за мир і роззброєння, зміцнення розрядки.

З вітальним словом до учасників форуму звернувся голова Західноберлінської соціалістичної спілки молоді імені К. Лібкнехта Ф. Юнге.

### З гострою

### критикою

ТОКІО. Тут відкрилася загальнонаціональна конференція представників всеяпонської федерації органів студентського самоврядування. Близько 600 делегатів, які представляють вищі навчальні заклади країни, обговорять становище японських студентів, визначать цілі студентського руху. Промовці, які виступили на конференції, піддали гострій критиці курс правлячої ліберально-демократичної партії на гонку озброєнь, скорочення асигнувань на погребні освіти.

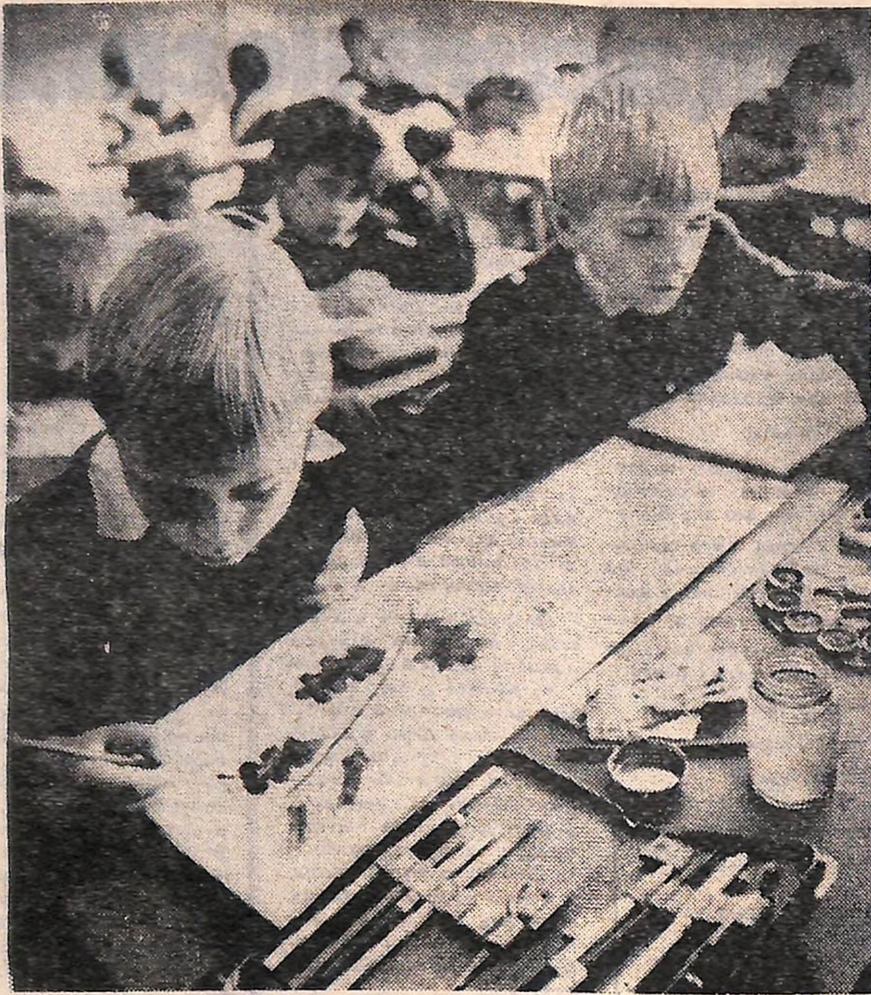
### В авангарді

### боротьби

СОЛСБЕРІ. У місті Гелло відбулась установча конференція Національного союзу студентів Зімбабве (НССЗ). Союз об'єднав усі студентські організації країни.

Виступаючи на пресконференції, один з ініціаторів створення загальнонаціональної організації генеральний секретар спілки студентів університету Зімбабве П. Мушайвану підкреслив важливу роль студентської молоді в національному будівництві. Студентський рух, сказав він, повинен постійно бути в авангарді боротьби проти імперіалізму, колоніалізму і расизму.





ДІТИНСТВО — ПОРА ТВОРЧОСТІ.

Фото В. ГРИБА.



У постанові ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР «Про...»

▲ ПРИЦІЛ — НА МАСОВІСТЬ КРОС, КРОС...

ОЛЕКСАНДРІЯ. Понад 1500 молодих кросменів...

ОЛЕКСАНДРІВКА. Сюди на відкритті першості області з мотокросу...

НА СТАДІОН — УСІЄЮ СІМ'ЄЮ

ДРУГІЙ секретар Дзвинського району...

— Ми чекаємо від нас рекордів на фініші...

А в перенгах тих, хто мав через кілька хвилин вийти на старт...

Ось комбайнер колгоспу «Україна» В. С. Стефанюк...

А це вже справана сенсація дня. Завидуюча дитячому садку села Іванівки...

Шпавець своїми трьма синами робітник заводу залізобетонних виробів...

А серед команд найкращі показники в масовості і майстерності мали фізкультурники колгоспу «Україна»...

Ніхто того дня не встановлював рекордів області. Але свято, яке закінчилося футбольним матчем між командами колгоспів «Дружба» і «Родина»...

Р ЕКОРД масовості було встановлено і в Сигієвській. На старті легкоатлетичного кросу вийшло більше 2 тисяч жителів міста...

Наступний номер «Молодого комунара» вийде у суботу, 10 жовтня ц. р.

Редактор В. СТУПАК.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Дмитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України м. Кіровоград, вул. Гліни, 2.

ФУТБОЛ

«ЗІРКА» —

«АВАНГАРД» — 0:0

Найкращу нагоду відкрити рахунок «Зірка» втрагла в першому таймі, коли Олександр Алексєєв на двадцять сьомій хвилині з вигідної позиції послав м'яч

німю асрті. Потім подібні помилки допускали Сергій Ралюченко та Сергій Глизило.

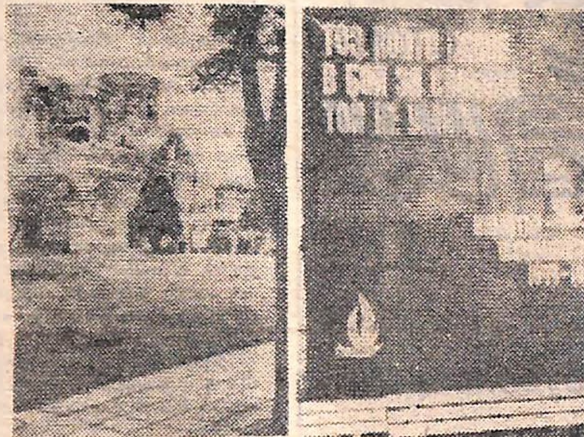
Після відпочинку свої умови також диктували господарі пол. Ровечани, лише на деякий час перехилили ініціативу.

До фінальної сирени м'ячі відзначитися Олександр Смиченко і Сергій Ралюченко. Останній не зміг забити м'яч у пусті ворота з близької відстані.

В. ШАБАЛІН.

ДОРОГА стрічкою в'ється понад берегом моря і губиться десь у далині в передгір'ї Балкан. Ідемо із Золотих пісків до Сонячного берега, а за кілька хвилин перед в'їздом на відомий курорт хтось запитує: «Читали «Золоту троянду» Паустовського? В ній автор згадує, як ще юнаком уперше прочитав Гріна.

«Пам'ятаю, я відкрив книгу, стоячи біля кіоска, де її купив, — писав Паустовський, — і прочитав навмання: «Немає більш



МІСТО З РОМАНУ ГРІНА

безладного і пречудового порту, ніж Лісс. Різноманне це місто нагадує бродягу, що вирішив нарешті заглибитися в нетрі осідлості. Будинки розсажені, як попало... Вулиць у прямому розумінні слова не могло бути в Ліссі, тому що це місто виникло на уламках скель і пагорбів, з'єднаних сходами, містками і вузькими стежками...»

Екскурсовод запевнив, що цей казковий Лісс, про який писав Грін, дуже схожий на Несебр, і запропонував відвідати це дивне містечко з «гринівських «Червоних вітрил».

Стародавній фракійці називали Несебр «Містом у морі». Воно стоїть на величому острові, який сполучається із узбережжям тристаметровим перешийком завширшки в кілька метрів. Оразу за руїнами воріт — надзвичайно подібні до описаних Гріном будиночки і вулички рибальського містечка. Тут добре збереглися сліди різних культур

ЗА РОЗПОРЯДЖЕННЯМ УРЯДУ СТАРОВИННІ КВАРТАЛИ ДЕЯКИХ БОЛГАРСЬКИХ МІСТ, ЦІЛІ СЕЛИЩА ОГОЛОШЕНО МУЗЕЙНИМИ ЗАПОВІДНИКАМИ. ДО ТАКИХ ВІДНОСИТЬСЯ Й МІСТЕЧКО НЕСЕБР.



— фракійської, еллініської, римської, візантійської, давньоболгарської. Один з найвизначніших древніх пам'ятоків — фракійський храм VI століття. Все у цьому місті вражає і зачаровує. Семе воно дуже маленьке —

обійти можна за 5—10 хвилин, — а ми ходили годинами. Оглядали рибальські човни, старовинні будиночки, на стінах яких сохнуть снасті, руїни древньої фортеці — і весь цей час не полишало нас відчуття чогось незвичайного, казкового. Жителі міста — стрункі, веселі, обвіяні морськими вітрами рибалки. Та в роки минулої війни мирні жителі Несебра наганяли жех на німецьких фашистів. Вони підтримували тісні зв'язки з партизанським загonom «Народен юмрук» («Народний кулак»). І нині їхні нащадки не забувають про тих, хто віддав життя за щастя народу. Тут ви скрізь знайдете свідчення того, що несебрці пам'ятають про героїв.

Люди підходили до будиночка, на якому — дошка з написом: «Тут народився і жив Дмитр Шишманідов. Загинув у боротьбі з фашистами». Поряд — ще одна дошка з фотографією героя. На ній слова, які носить у серці кожен болгарин: «Той, хто загинув у боротьбі за свободу, не вмирає».

На сусідній вулиці — скромний обеліск. «Тут 9.IX.1944 р. при встановленні народної влади за-

гинув Ремельт Нікола Трендалов-Богданов» — сповіщає напис.

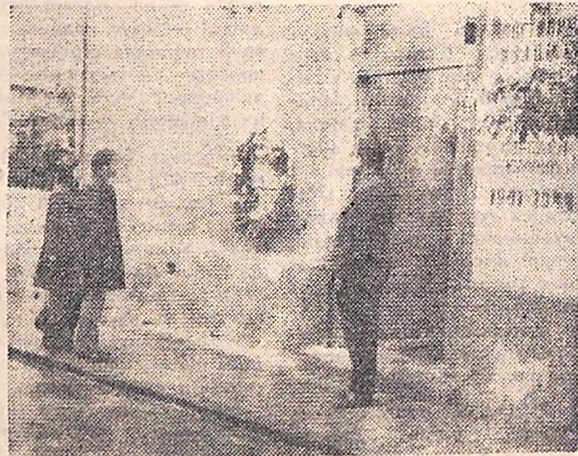
Завітали ми і до будиночка на вулиці Яни Лскової, де нині музей. До війни Яна працювала вчителькою у місцевій школі. У музеї — її особисті речі, зошити, конспекти лекцій, свідоцтво про закінчення педучилища. Тут же й особисті речі чоловіка Яни — командира партизанського загону Ніколи Лскова.

Яна загинула у фашистських катівнях, Нікола — у бою. Та земляки героїв певні: подвиг цих людей житиме в серцях людей вічно.

Вийти з Несебра, як і увійти сюди, можна тільки по штучному перешийку. Дорога веде до Сонячного берега, неподалік і Бургас. Тут на багатьох підприємствах, у сфері послуг працюють нині молоді несебрці.

Ю. ЛІВАШНИКОВ.

На знімках: руїни фракійського храму VI століття; меморіальна дошка на будиночку Д. Шишманідова; на місці, де 9 вересня 1944 року загинув Трендалов-Богданов, встановлено обеліск; йдуть люди до будинка Яни Лскової. Фото автора.



«Молодой комунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМ України.



НАША АДРЕСА:

316050, МСП м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.



ТЕЛЕФОНИ: відділу листів і масової роботи — 2-45-36; відповідального секретаря — 2-46-87; відділу номсомольського життя — 2-46-57; відділу пропаганди — 2-45-36; відділу учнівської молоді — 2-45-35; відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-45-35; відділу оголошень — 2-56-65; фотолaboratorії — 2-45-35; нореграфічної — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

На українському язичку.

ВК 07056.

Іллене 81107.

Обсяг 0,5 друку арк.

Зам. № 497.

Тираж 54000.